Pregaria.cat

Entrada

Joieria

En algun xamfrà de gairebé totes les principals avingudes hi ha la gran joieria, que mostra els diamants més cars: aquell collaret que val com el sou de tot l'any d'un director general de multinacional, l'anell que va portar l'arxiduquesa de Bromen, i fins petits detalls d'or fi, que farien caure de cul a l'artista més exigent.

Has estat badant una llarga estona i fent el papallona de mostrador en mostrador. Ja no sabien que treure't. Tot t'agrada, però res calma el constant desmanegament del teu cor.

El problema no està en la joieria. El problema no està en les joies. El teu problema és la joia. La manca de joia a dintre teu.

Et bellugues molt, mates el temps, vas de xerrameca en xerrameca, cerques sensacions estridents.... i què! és que no te n'adones que et mors de fàstic?.

No ens enganyem, el fàstic aleshores et tanca en el clot més profund interior, inaccessible fins per als millors amics, i entres en aquell silenci quasi absolut del no-res.

Al final acabes anant de botigues, de compres inútils i per fi, a la joieria central.

Oh, si us plau, per què ets tant dur amb mi ?

Ja ho sé que no sento la joia des de fa massa temps. Em podries tu dir-me on la venen? Quin preu cal pagar per a trobar-la ? Al comptat o a terminis ? Targeta de crèdit o taló?

Penso que sense joia la vida és absurda. No veus la cara de la gent ? No veus com necessitem estimulants cada cop més forts per obrir-nos? Sé el que són les distraccions, conec el que significa una nit boja, també he après els camins del plaer.... però em trobo sense joia. Necessito viure amb joia. Em manca, me'n moro de ganes.

Guarda't el diners. Oblida't de la targeta. Mai compraràs la joia que et manca ni al comptat, ni a llargs, ni curts terminis.

La joia, quan arriba, ho fa de forma gratuïta, desinteressada. És dintre teu, però se't dóna. Té nom. La reps.

El pitjor camí és comprar-la. El millor camí és oblidar-te de tu i acollir als altres, en especial a aquells que mai tenen acollida.

Buida't. Oblida't. En la mida que et vagis perdent t'aniràs guanyant, fins que possiblement quan menys ho esperaves i sense voler-ho, et trobis dient-te a tu mateix: bon dia, joia!